

РИХАРД ДЮБЕЛ

БИБЛИЯТА enthusiast НА ДЯВОЛА

Вихрена диаволична история,
изпълнена с напрежение

РИХАРД ДЮБЕЛ
БИБЛИЯТА
НА ДЯВОЛА

Richard Dübел
Die Teufelsbibel

Copyright © 2007 by Bastei Luebbe AG, Koeln

Рихард Дюбел
Библията на дявола

© Людмила Костова, преводач, 2016
© Фиделия Косева, художник, 2016
© „Ентусиаст“ – запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2016

ISBN 978-619-164-223-6

РИХАРД ДЮБЕЛ
**БИБЛИЯТА
НА ДЯВОЛА**

Исторически роман

Превела от немски
Людмила Костова

enthusiast

София, 2016

*На хората в моя живот, които всеки ден
ми напомняха кое е най-великото нещо.*

*Любовта към ближния е мерило
за любовта към себе си.*

Августин Блажени

Когато археолозите се натъкнали на скелета, в първия момент се учудили. Те продължили да копаят и учудването им прераснало в ужас. Това, което първоначално били сметнали за тленни останки от монаси, всъщност се оказали кости на жени и... на деца. Явно някога, преди стотици години, в Бенедиктинския манастир в Южна Бохемия, на мястото, където сега копаели, се бе разиграла някаква трагедия. Нещо, което бе накарало монасите, противно на всички бенедиктински канони, да заровят тези трупове в района на своето гробище в безименен масов гроб и да запазят тайната, докато съдбата не изтрие и самия манастир от лицето на земята.

Може би това щеше да е една от многото потънали в забравата и неизвестност трагедии в историята, ако нейната тайна не беше свързана с друга, още по-стара. Тайната на един от най-загадъчните ръкописи в историята на църквата: Codex Gigas. Библията на дявола. Този най-голям манускрипт в света е написан през тринайсети век и историята на неговото създаване е изтъкана от легенди. В търсене на следите му се впускат както църковни служители, така и алхимици, за да намерят в него просветление и път в мрака.

Манастирът, в който е намерен масовият гроб, е същият, в който е била създадена и Библията на дявола.

Тази история разказва за това-онова, което може би се е случило.

1572: СТРАНАТА НА БУРИТЕ

„Когато духне вятър, свещите угасват,
а огънят се възпламенява.“

АРАБСКА ПОГОВОРКА

Андрей видя как бурята изплува от непрогледния мрак и като тъмносиня сянка обгърна небето над вълнистата, посърнала кафява земя. Още преди това задуха мразовит вятър и замириса на сняг, после бурята се плъзна по широкия път, който минаваше покрай разрушения манастир и сиромашките селца, чиито колиби и църква сякаш се бяха търколили по склона и останали там, забравени от всички, спохождани само от духовете на мъртвите, умрели преди векове.

Андрей се беше прислонил зад развалините на портата до стената и се опитваше да не изпуска от поглед групата жени и деца, които зъзнещи се притискаха едни в други и на моменти очертанията им се размиваха в трепкането на суграшицата, която в ранния ноември вещаеше настъпването на зимата. От позицията на своите седем години Андрей нямаше как да знае къде се намират, защото, въпреки че баща му и майка му му бяха казали, името на селището не му говореше нищо. Открай време баща му влачеше малкото си семейство по всички краища на страната и мозъкът на Андрей напразно се опитваше да се оправи в плетеницата от имена на селища и географски понятия. Единственото, което се запечата в съзнанието му, беше случилото се през тази година, и то само защото всеки втори, когото срещнеха и с когото баща му намираще за важно да разговаря, се опитваше да изброи поличбите, предвещащи Вартоломеевата нощ във Франция, новината за която

беше проникнала чак тук, в това отдалечено кътче на империята.

– Католиците и протестантите се изклали взаимно – беше рекъл полугласно баща му, така че да чуят само Андрей и майка му, но същевременно се ухили предизвикателно към тези, които киснеха в хана и слушаха с внимание и нямаше как да не се шокират от разказа на един пътник за клането на френските протестанти. – Крайно време беше. Сега поне ще ни оставят да се посветим спокойно на нашата наука, суеверни копелета такива.

– Алхимията наука ли е? – попита Андрей.

– Не *просто* наука, сине – рече баща му. – Алхимията е единствената истинска наука, която изобщо съществува.

Единствената истинска наука ги беше довела сега тук, при тези манастирски развалини, където нямаше и една здрава стена и повечето сгради представляваха каменни грамади, от които, като кости от труп, стърчаха гниещи греди и чиято църква едва се държеше изправена. Между празните мертеци на покрива над кораба на църквата небето беше стиснало юмруци и сееше своята сутрашица, а нейното прашене достигаше чак до скривалището на Андрей. Тромавата фигура на майка му напълно се сливаше с тези на останалите жени, които стояха пред единствената здрава постройка. Само допреди малко благодарение на набитата си снага тя рязко се открояваше от високите и стройни жени, с които по нареждане на баща му трябваше да се смеси, а сега Андрей не можеше да я различи. Последно я беше видял да минава от една жена към друга, жестикулирайки с ръце и крака, понеже не говореше езика им, видя я да погалва по главата едно или друго дете и накрая да застава до една млада жена със заоблен, изпъкнал напред корем. Раменете на тази жена бяха увиснали и тя изглеждаше толкова изтощена, сякаш едва се крепеше на краката си. После дойде бурята и вече можеха да се различат само тъпящи се сенки.

Андрей се размърда неспокойно, обзет от внезапен страх. Не-надейно го връхлетя чувството, че към тях приближава някаква катастрофа, и то така шеметно, сякаш се движи на колела и никой не може да я спре. Струваше му се, че нещо се кани да връхлети малкото семейство Лангенфелс и да го унищожи.

Сред пукота на суграшицата момчето долови сподавен рев. Той идваше от вътрешността на останалата здрава манастирска постройка. Приличаше на стон от прободен бик, съскане на рис или виене на вълк; но Андрей веднага си даде сметка, че това е човек – макар в този рев да нямаше нищо човешко. В своето убежище до манастирската стена малкото момче усещаше някаква буца в гърлото си. То понечи да повика майка си за помощ, но остана безмълвно; опита се да скочи и да потърси в сградата баща си, но краката му се бяха вкочанявали. Измокрените до кости призрачни фигури отпред продължаваха да зъзнат и да се ослушват.

Нечовешкият рев се повтори и както и първият, идваше откъм скупчилите се жени. Андрей едва успяваше да види какво става. Ако беше по-голям, опитът, който всеки човек придобиваше в тези времена, щеше да извика у него верните представи. Но сега фантазията му рисувахе картини, които изкривяваха видяното, но които съвсем вярно предаваха цялата чудовищност на случващото се.

Призрачните фигури се разбягаха във всички посоки. Сред тях имаше и една по-голяма сянка. Тя размаха нещо, вдигна го нагоре и го стовари върху една бягаща фигура, която се преви и падна на земята. Трептенето, пукането и мракът изкривяваха възприятията. Може да е било само илюзия това, че повалената фигура молеше за милост с протегнати нагоре ръце.

*Pitié, pitié, ne faites rien de mauvais...!**

Може просто да е било заблуда това, че огромната сянка нанесе още един удар и молещите за милост ръце паднаха безжизнено надолу, може да е бил игра на въображението и онзи звук, който проникваше до Андрей сред какофонията от викове, писъци и пукотевици, звукът от острие, което се забива в месо и кости и после пада на земята. Сянката изтръгна смъртоносния си инструмент и продължи. Жените една през друга бягаха панически към двора на манастира, блъскаха се, влачеха със себе си децата, удар, някой

* Милост, милост, не ни причинявай зло...! (фр.) – Бел. прев.

падна на земята и повече не помръдна, замах, и една малка фигура изхвърча встрани и се изгуби.

*Ayez pitié, épargnez mon enfant!**

Жените падаха една след друга, посичани в бягството си, или на колене, молещи за милост, или докато пълзяха в опита си да се вкопчат с нокти в земята. Къде беше майката на Андрей в цялата тази суматоха, не можеше да се разбере. Андрей не съзнаваше, че още щом видя първото убийство, бе закрил ушите си с ръце и крещеше името ѝ като обезумял. Огромната сянка се движеше между жертвите си като исполински тъмен вълк, очертанията ѝ се размиха пред очите на момчето и тя се превърна във фигура с расо и коса, която жънеше класовете от хора между краката си, после се разми и отново стана мрачна сянка, която сграбчи една жертва за косата и я поразии, вдигна оръжието...

Някой скочи на гърба на сянката и я възседна. Тя се изпъна назад и отхвърли нападателя, блъсна го на земята и го притисна с крак към нея, удари го с оръжието си, после пак, и още веднъж. Звук от удар, размазване, прашене, писък, вик от болка. Андрей напразно притискаше ръце на ушите си.

С още един замах оръжието се вдигна нагоре – на момчето му се стори, че вижда как проблясва огненочервен сърп – и се стовари върху първата жертва, която сянката не пусна през цялото време и чиито писъци и гърчове бяха напразни...

Андрей забеляза, че е изпъзлял от скривалището си и стои на открито пред стената, едва когато суграшицата се посипа по лицето му като хиляди иглички. Той пищеше с ясения си момчешки глас и плачеше, и така стискаше юмруци, че чак дланите му се разкървавиха. Отпред смъртоносната сянка вилнееше. Освен нея вече никой не стоеше прав на кървавото сечище. Тя измъкна оръжието си от тялото на последната жертва и без да се бави, се втурна към Андрей. Той не чу животинския ѝ рев, понеже сам пищеше.

* *Смили се, пощади детето!* (Фр.) – Бел. прев.

Рихард Дюбел
БИБЛИЯТА НА ДЯВОЛА

Превод *Людмила Костова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Фидемия Косева*
Предпечат *Анна Георгиева*

Немска. Първо издание
Формат 16/70x100. Печатни коли 41,75

ISBN 978-619-164-223-6

Издава enthusiast

Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „ФолиАрт“

Стара легенда разказва как един монах, в изкупление на чудовищен грях, бил зазидан в килия, където трябвало да напише книга, събрала цялата мъдрост на света. Когато приближил сетният му час, монахът с ужас разбрал, че няма да може да довърши книгата. Затова повикал на помощ дявола и князът на мрака без колебание се отзовал.

„Библията на дявола“ пренася читателя в заснежена Виена, в Прага, Рим и Толедо. Отвежда го в стари манастири, в къщи сърцето приюти, сред скитници и бездомници; открехва му завесата към дома на виенския търговец Никлас Вийгант и болката, заровена зад делничното благополучие на семейството. Разказът пуска замаяния читател в мрачните покои на император Рудолф II, под пищните колони на папските палати, настанява го сред зрителите на зловецото аутодафе, разплита пред него дворцови интриги и току раздиря стари легенди.

В годините, последвали Вартоломеевата нощ във Франция и откриването на Новия свят, в сърцето на Европа царил разединение и хаос. Устоите на вековната религия са разклатени и сякаш сам дяволът е хвърлил мрежите си над света. Но както винаги е било, наред безумието на времето, разцъфтява любовта – устояла на смъртта, на калните улици, на грозните приюти, на страха, на огорчението, на невежеството и фанатизма, на амбицията и глупостта.

А заветът на Лукавия още броди по света...

www.entusiast.bg

9 786191 642236

Цена 22.00 лв.